

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z wniosku R. Ś.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o rentę inwalidy wojennego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 22 lutego 2012 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego [...] z
dnia 7 czerwca 2011 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 czerwca 2011 r. Sąd Apelacyjny Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, po rozpoznaniu apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 27 stycznia 2010 r. zmienił zaskarżony wyrok i oddali odwołanie ubezpieczonej od decyzji organu rentowego z dnia 31 grudnia 2008 r. odmawiającej jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z deportacją do ZSRR.

W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny wskazał, że powołani przez Sąd pierwszej instancji biegli neurolog-rehabilitant i ortopeda orzekli, że zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne nie powodują powikłań neurologicznych. Jednak opinie tych biegłych nie były zgodne stanowcze ani jednoznaczne w zakresie ustalenia istnienia niezdolności do pracy jak i sposobu motywowania związku tej niezdolności

z pobytem ubezpieczonej w ZSSR z powodu deportacji. Dlatego Sąd Apelacyjny uzupełnił materiał dowodowy o nowy dowód z opinii innych biegłych ortopedy i neurologa, a następnie podzielił ich opinie, z których w sposób jednoznaczny wynikało, że ubezpieczona z uwagi na schorzenia narządu ruchu nie jest całkowicie ani nawet częściowo niezdolna do pracy w związku z deportacją do ZSRR. Również z opinii pozostałych biegłych z zakresu pulmonologii, chorób wewnętrznych, psychiatrii, a także specjalisty psychologa wynika, że rozpoznane u ubezpieczonej schorzenia nie powodują niezdolności do pracy w związku z pobytem na deportacji w ZSRR. Sąd Apelacyjny nie podzielił stanowiska biegłego ortopedy A. B., że ubezpieczona jest częściowo niezdolna do pracy, ponieważ stan zaawansowania zmian zwyrodnieniowych takiej opinii nie uzasadniał.

W skardze kasacyjnej ubezpieczona zarzuciła naruszenie następujących przepisów: 1/ art. 227 k.p.c. w związku z art. 278 § 1 k.p.c., art. 286 k.p.c. i art. 232 zdanie 2 k.p.c. oraz art. 391 § 1 k.p.c. przez nie przeprowadzenie z urzędu dowodu z uzupełniającej opinii powołanych przez Sąd Okręgowy biegłych lekarzy z zakresu ortopedii oraz neurologii i „alternatywnie” nie przeprowadzenie dowodu z opinii kolejnych biegłych z zakresu ortopedii oraz neurologii, 2/ art. 227 k.p.c. w związku z art. 278 § 1 k.p.c., art. 286 k.p.c. i art. 232 zdanie drugie k.p.c. oraz art. 391 § 1 k.p.c. przez nie przeprowadzenie z urzędu dowodu z opinii powołanych biegłych lekarzy z zakresu psychologii i psychiatrii lub alternatywnie nie wysłuchanie uzupełniająco biegłych lekarzy tych specjalności powołanych przez Sąd Okręgowy, 3/ art. 278 k.p.c. w związku z art. 232 zdanie 2 k.p.c. przez nie powołanie w sprawie biegłego lekarza pediatry, 4/ art. 12 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (tj. Dz. U. z 2002 r. Nr 42, poz. 371 ze zm.) przez jego błędną wykładnię „wykluczającą oparcie występującego w tym przepisie pojęcia ‘związku’ między przymusową deportacją do ZSRR a późniejszymi schorzeniami chorobowymi i wynikającą z nich niezdolnością do pracy na prawdopodobieństwie wyrażonym takimi sformułowaniami, jak: ‘może’ i ‘mogły mieć’ wpływ”. W ocenie skarżącej za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania przemawia powstałe na gruncie sprawy „pytanie o granice wyboru między przeprowadzeniem dowodu z opinii dodatkowej a przeprowadzeniem dowodu z opinii innych biegłych w sytuacji

gdy o przeprowadzeniu takich dowodów postanawia sąd II instancji, który ma wątpliwości co do dowodu z opinii biegłego przeprowadzonego przez sąd I instancji (...) w szczególności, gdy sąd II instancji poszerza i uszczegóławia (w stosunku do Sądu I instancji) tezę dowodowa postawioną biegłym” oraz pytanie „czy w przypadku gdy strona przed sądem I instancji kwestionowała niekorzystne dla niej opinie biegłych z jednej specjalności (medycznej) i nie kwestionowała korzystnych dla niej opinii biegłych innej specjalności (medycznej), zaś Sąd I instancji oparł korzystne dla strony rozstrzygnięcie tylko na korzystnych dla strony opiniach, to czy gdy Sąd II instancji przeprowadza dowód z opinii innych biegłych celem ewentualnego zweryfikowania korzystnej dla strony opinii biegłych to jednocześnie nie powinien powołać też innych biegłych celem ewentualnego zweryfikowania niekorzystnej dla strony opinii biegłych tej samej specjalności powołanych przez sąd I Instancji”. Zagadnieniem prawnym jest też pytanie, czy przy wykładni pojęcia „związku” w rozumieniu art. 12 ust. 2 pkt 1 ustawy o kombatanach „można stosować pojęcie kauzalności w rozumieniu jakie zostało wypracowane na gruncie prawa cywilnego przy szkodach na osobie (art. 361 k.c.)”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie nadawała się do przyjęcia jej do rozpoznania. W rozpoznawanej sprawie kwestia zdolności skarżącej do pracy została dostatecznie wyjaśniona przez powołanych biegłych o specjalnościach adekwatnych do schorzeń skarżącej. Jak wynikało z obszernego i wnikliwego uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego rozpoznane u skarżącej schorzenia narządu ruchu nie dają podstaw do uznania jej aktualnie za osobę co najmniej częściowo niezdolną do pracy. Ustalenie to zostało oparte na opiniach biegłych lekarzy sądowych z zakresu ortopedii oraz neurologii, którzy wydali opinie w postępowaniu apelacyjnym oraz na opiniach wydanych przez biegłych pozostałych specjalności w toku postępowania pierwszoinstancyjnego. W ocenie biegłych lekarzy sądowych neurologa i ortopedy skarżąca „nie jest osobą nawet częściowo niezdolną do pracy i stan narządu ruchu nie pozostaje w związku z pobytem ubezpieczonej w obozie w ZSRR”. Sąd Apelacyjny uzasadnił zaskarżony wyrok wszechstronnie, szczegółowo, wnikliwie i

przekonująco, przeto nie ma potrzeby powielania jego argumentów, których zdaje się nie poznał, a w każdym razie nie ustosunkował się do nich autor skargi kasacyjnej.

Nawet gdyby przyjąć, do czego nie ma podstaw w świetle miarodajnych ustaleń Sądu Apelacyjnego, że na stan zdrowia skarżącej miał wpływ jej pobyt przez okres około 2 lat w obozie sowieckim, to i tak nie przysługiwałoby jej prawo renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ aktualnie skarżąca nie jest niezdolna do pracy nawet częściowo. Oznacza to, że skarżąca nie spełnia przesłanek określonych w art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), do którego odsyła art. 64 ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz. U. z 2002 r. Nr 9, poz. 87 ze zm.). W konsekwencji nie ma potrzeby rozważania zagadnień sformułowanych w skardze kasacyjnej, skoro aktualnie schorzenia skarżącej nie uzasadniają uznania jej za choćby częściowo niezdolną do pracy. W ramach miarodajnych ustaleń i suwerennej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego dokonanej przez Sąd drugiej instancji nie można zatem w zupełności uznać, że skarżąca wykazała istnienie okoliczności, które mogłyby prowadzić do przyjęcia jej oczywiście nieuzasadnionej skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.